

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/54/2024
Identifikačné číslo spisu: 6222010070
Dátum vydania rozhodnutia: 11.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6222010070.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 11. marca 2026 v Bratislave v trestnej veci obvineného V. Z. F., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/139/2022, z 9. februára 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. Z. F. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 10T/23/2022, z 21. septembra 2022 bol obvinený V. Z. F. uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Za to súd prvého stupňa obvinenému podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. c), písm. j) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pričom podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil, ustanovil skúšobnú dobu na 2 (dva) roky a uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Súčasne obvinenému podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil zákaz požívania alkoholu a iných návykových látok v skúšobnej dobe a podľa § 51 ods. 4 Trestného zákona mu uložil povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

O odvolaní obvineného rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom, sp. zn. 4To/139/2022, z 9. februára 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 2 Trestného poriadku uznal obvineného za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe v nasledovnom znení:

„- dňa 13. 06. 2020 v čase okolo 17.45 h na ulici O. č. X vo X. M. si v reštaurácii F. vypýtal od zamestnankyne reštaurácie pero a papier, kde na tento papier napísal odkaz majiteľovi reštaurácie C.. G. U.M. „Volám sa Z. F. a dĺžiš mi túto reštauráciu + 500.000,- Eur, výmenou za to nepôjdeš sedieť“ na

ktorý sa podpísal a následne odišiel z reštaurácie na neznáme miesto,
- dňa 17. 06. 2020 v čase okolo 20.50 h na ulici O. č. X vo X.M. M. si v reštaurácii F. vypýtal od zamestnankyne reštaurácie pero a papier, kde opäť napísal odkaz majiteľovi reštaurácie C.. G. U. „Tak ešte raz, volám sa Z. F.Ý., dlžiš mi túto reštauráciu + 600 000,- Eur, ak si ju niekomu predal dáš im dvojnásobok, mám tú nahrávku a ideš sedieť tak či tak“, na ktorý sa podpísal a následne odišiel z reštaurácie na neznáme miesto, čím vzbudil u poškodeného C.. G. U. dôvodnú obavu z ich naplnenia.“.

Za to odvolací súd obvinenému podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. c), písm. j) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov, pričom podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil, ustanovil skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok a uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Súčasne obvinenému podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil zákaz požívania alkoholu a iných návykových látok v skúšobnej dobe a podľa § 51 ods. 4 Trestného zákona mu uložil povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu] a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol v podstate nasledovné:

„Právo na obhajobu, bolo podľa môjho názoru zásadným spôsobom porušené najmä absenciou dostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Ani prvostupňový a ani odvolací súd sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali so všetkými (v rozumnej pre posúdenie veci právne významnými) argumentami namietanými mnou ako odsúdeným. Odvolací súd sa s argumentami vyporiadal pomerne lepšie ako prvostupňový súd a zmenil rozhodnutie v prospech odsúdeného, taktiež sa však dostatočne nevenoval odôvodneniu skutočností, ktoré môžu mať zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd najmä nevenoval žiadnu pozornosť zdôvodneniu prečo nie je vhodné posudzovať moje konanie ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, aj keď uvedené konanie tieto znaky naplňa a nedosahuje intenzitu, resp. nenaplňa skutkovú podstatu trestného činu. Odvolací súd sa vo svojom odôvodnení dostatočne nevysporiadal s okolnosťami prípadu, ani motívom môjho konania a následnému odôvodneniu. Z výpovede poškodeného jasne vyplynulo, že sám poškodený nemal obavu o prevod prevádzky, žiadny konkrétny návrh, ani zmluvu odo mňa nedostal. Trestné oznámenie poškodený podával iba pre zlú skúsenosť z minulosti. Taktiež vo vzťahu ku kvalifikácii skutku a subsumovaniu pod trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa ust. § 360 ods. 1 Trestného zákona, je tomu v odôvodnení venovaný jeden odsek, z ktorého vyplýva iba konštatácia, že obava poškodeného z konania obžalovaného nebola takej intenzity, aby požiadal o policajnú ochranu, prípadne, aby obžalovanému zamedzil vstup do reštaurácie. Odvolací súd v odôvodnení nezhodnotil naplnenie jednotlivých pojmových znakov objektívnej a subjektívnej stránky daného trestného činu a neodôvodnil, na základe akého dôkazu ich považoval za naplnené. V odôvodnení prvostupňového ako aj odvolacieho rozsudku taktiež absentuje odôvodnenie, na základe akých dôvodov odvolací súd podmienene odložil trest odňatia slobody spoločne s uložením probačného dohľadu v skúšobnej dobe podľa ust. § 51 ods. 1, 2 Trestného zákona. Zdôvodnenie uloženia probačného dohľadu v odôvodnení rozhodnutia nie je spomenuté ani len okrajovo. Tieto nedostatky rozhodnutí (§ 168 Tr. poriadku) majú za následok, že uvedené rozhodnutia sú nepreskúmateľné.“

Naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený vzhliadol v podstate na základe nasledovných okolností:

„Objektívna stránka tohto trestného činu [nebezpečného vyhrážania] spočíva vo vyhrážkach páchatel'a inej osobe smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, a to takým spôsobom, že to u takejto osoby môže vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia. Pri danom prečine vždy treba brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu, spoločné správanie páchatel'a a obeť pred spáchaním a po

spáchaní činu nevynímajúc. Prihliadať je potrebné aj na to, ako subjektívne pociťuje ujmu ten, voči ktorému vyhrážka smeruje. Na vyvedenie trestnej zodpovednosti za predmetný prečin sa obligatórne nevyžaduje reálne fyzické spôsobenie ujmy, avšak musí ísť o vyhrážky alebo iné konanie takej intenzity a „kvality“, že dôvodne vzbudzujú obavu o život (zdravie), majetok iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu. V tejto súvislosti je preto potrebné, aby bolo vyhrážanie starostlivo hodnotené, pretože toto je potrebné dôsledne odlišovať od prejavov, pri ktorých síce boli použité „silné slová“, ale tieto neboli postavené na reálnych základoch, a teda neboli spôsobilé vzbudiť u inej osobe dôvodnú obavu. Z môjho správania však nemožno naplnenie vyššie uvedeného konštatovať, nakoľko táto skutočnosť výslovne nevyplynula ani z výpovede poškodeného, práve naopak. Poškodený uviedol, že mňa pozná, vie o mojich psychických problémoch, nepociťoval z môjho konania obavu, trestné oznámenie podal vyslovene z preventívnych dôvodov, nakoľko nemal dobré skúsenosti z minulosti, kedy mal nehody so skupinou „Č.“. Taktiež z výpovede svedkyne V. v prípravnom konaní, ako aj v samotnom konaní pred súdom vyplynulo, že keď poškodenému odovzdala lístочки s odkazom, tento reagoval flegmaticky a z môjho konania nemal zjavnú obavu. Uvedené potvrdzuje aj to, že mi poškodený nezakázal vstup do svojej reštaurácie, aj keď takto bežne postupuje proti návštevníkom, z ktorých má obavu, resp. nesprávajú sa v reštauračnom zariadení vhodne. Výsluchom mojej osoby bolo podrobne a logicky vysvetlené, že som nemal úmysel od poškodeného niečo vymáhať, nemal som žiadnu predstavu o jeho majetku, nespravil som žiadne kroky, aby som nejakú sumu od poškodeného vymáhal, chcel som sa s ním iba stretnúť, nakoľko jeho konanie z minulosti mi nebolo do dnešného dňa vysvetlené. Stretnutia som sa s poškodeným domáhal prostredníctvom jeho zamestnankýň, avšak až následne, keď mi bolo oznámené, že sa poškodený v prevádzke nenachádza, napísal som mu odkaz spôsobom, aby som docielil stretnutie s ním. O žiadne plnenie som nemal záujem. Toto bolo potvrdené aj výpoveďou svedkyne G.. Moje konanie bolo ovplyvnené mojím nepriaznivým psychickým stavom a požitím liekov, čo bolo potvrdené aj výsluchom P. K. M. a v určitej miere aj znaleckým posudkom U.. Okrem uvedeného, za nebezpečné vyhrážanie, resp. za hrozbu inej ťažkej ujmy nie je možné považovať upozornenie na možnosť trestnoprávneho postihu osoby, o ktorej je možné, že spáchala trestný čin. Uvedené je právo každého občana, ak má podozrenie, že bol spáchaný trestný čin. V určitých prípadoch v zmysle ust. § 340 Trestného zákona je dokonca osoba povinná trestný čin oznámiť orgánom činným v trestnom konaní. Viem, že som sa stretnutia s poškodeným domáhal nevhodnou formou, za čo som sa mu aj ospravedlnil. K uvedenej situácii došlo v dôsledku nedorozumenia, kedy zamestnankyňa poškodenému neodovzdala slovný odkaz, aj keď toto mne prisľúbila a následne mylne tvrdila, že poškodený sa so mnou nemá záujem stretnúť. Následne som poškodenému napísal odkaz takým spôsobom, aby sa so mnou mal záujem stretnúť. Nič to však nemení na skutočnosti, že moje konanie v žiadnom smere nenaplnia skutkovú podstatu akéhokoľvek trestného činu a mám za to, že zo strany prvostupňového ako aj odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku, nakoľko uvedený skutok nie je trestným činom, ale naplnia znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. V tejto súvislosti by som ešte chcel dať dovolaciemu súdu do pozornosti, že prvotne bolo moje konanie kvalifikované ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Až po sťažnosti poškodeného došlo zo strany prokuratúry k pokynu na prekvalifikácii skutku, a to dokonca na zločin vydierania, pre ktorý však v žiadnom smere nie je vytvorený ani právny, ani skutkový základ.“

Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, zrušil rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa na výzvu súdu vyjadril prokurátor v zásade nasledovne:

„Zo spisového materiálu vyplýva, že u obvineného bolo právo na obhajobu (materiálnu aj formálnu) zachované. [...] Všetkými vykonanými dôkazmi sa súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd vysporiadali vo svojich rozhodnutiach, ktoré nemožno považovať za arbitrárne. [...] Tvrdím, že podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c Trestného poriadku, tak ako to uvádza vo svojom dovolaní obvinený nie sú. Oba procesne aktívne súdy sa všetkými námietkami, ktoré sú uvedené aj v dovolaní, v potrebnom rozsahu vysporiadali v rámci odvolacieho konania.

Mám za to, že rozhodnutia oboch súdov, teda prvostupňového aj odvolacieho súdu založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku a správnom použití hmotnoprávnych ustanovení. Navyše dôkazy, o ktoré súdy svoje rozhodnutia opreli boli vykonané v súlade so zákonom. Podstatou správneho posúdenia

skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. V súvislosti s touto námietkou uvádzam, že sa plne stotožňujem s ustálenou právnou kvalifikáciou skutku, ktorá je obvinenému kladená za vinu a ktorú si súdy osvojili v súlade s podaným obžalobným návrhom, pričom ani na hlavnom pojednávaní, resp. v priebehu odvolacieho konania nebol produkovaný žiadny taký dôkaz, ktorý by odôvodňoval jej zmenu, resp. použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Skutočnosť, že prvostupňový a druhostupňový súd si neosvojil hodnotenie dôkazov podľa subjektívnych predstáv odsúdeného, nemôže byť naplnením zákonného dovolacieho dôvodu. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa. Tvrdím, že námietky obvineného V. Z. F. v tomto smere možno považovať za pokračovanie jeho obhajoby v konaní pred súdom prvého stupňa, ako i opakovanie odvolacích dôvodov a smerujú proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa. Dovolateľ v podstate spochybňuje súdmi ustálený skutkový stav a prezentuje vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení. Z uvedených dôvodov neobstoí ani dovolací dôvod obvinenej podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Právny názor vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To 139/2022, z 09.02.2023 si preto v plnom rozsahu osvojujem a odsudzujúce rozhodnutie považujem za zákonné a spravodlivé.“
Prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného V. Z. F.Ľ. odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného V. Z. F. je potrebné postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, nakoľko je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nie sú splnené.

Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštitúcia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého

procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení (príkladmo vid' § 34 a nasl., pokiaľ ide o obvineného, resp. § 44 a nasl. Trestného poriadku, čo sa týka obhajcu a pod.), ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napokon, aj zo samotného gramatického znenia naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. Dovolací súd súčasne vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že za zásadné porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Trestného poriadku ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (k tomu pozri: ZSP 21/2010-II., R 7/2011, ZSP 16/2013-II., R 14/2015-II.).

V úzkej spojitosti s právom na obhajobu treba vnímať aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Výrok rozhodnutia sám o sebe nestačí na to, aby naplnil požiadavku spravodlivého procesu, pretože z pohľadu obvineného je potrebné, aby bolo zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, ako sa vysporiadal s dôkazmi a ktorá argumentácia bola pre súd presvedčivejšia a tvorí základ jeho rozhodnutia. Preto musí byť daný výrok náležite odôvodnený. Sprostredkovaným výsledkom je následne možnosť obvineného skontrolovať, ako sa súd vysporiadal s jeho argumentáciou a dôkazmi, čím získa obraz o výkone spravodlivosti, v jej mene (Tatishvili v. Rusko). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa musí vysporiadať s relevantnými právnymi a skutkovými otázkami, ako aj argumentami obvineného, ktoré sú podstatného právneho významu.

Najvyšší súd ďalej pripomína, že napriek nespornému významu práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van de Hurk v. Holandsko, resp. Ruiz Torija v. Španielsko). Podstatou práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v. Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne vid'. napr. Van de Hurk v. Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je následne možné kvalifikovaným spôsobom posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé.

Obvinený vo svojom dovolaní namieta porušenie označeného dovolacieho dôvodu v dôsledku nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí v podstate s poukazom na to, že:

- a) odvolací súd sa dôsledne nezaoberal naplnením objektívnej a subjektívnej stránky skutkovej podstaty

trestného činu nebezpečného vyhrážania, najmä v kontexte výpovede poškodeného;

b) konajúce sudy sa nezaoberali tým, z akého dôvodu nemožno jeho konanie považovať za priestupok;

c) konajúce sudy neodôvodnili výrok o uložení podmieneného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Najvyšší súd za účelom overenia tvrdení obvineného nahliadol do rozsudku krajského súdu, ako aj rozsudku súdu prvého stupňa a konštatuje, že námietka obvineného týkajúca sa nedostatočnosti odôvodnenia napadnutých rozsudkov, resp. smerujúca k spochybneniu ich preskúmateľnosti, nie je dôvodná. Napadnutý výrok o vine je podľa najvyššieho súdu odôvodnený tak, že možno konštatovať, že vychádza z hodnotenia dôkazov v intenciách podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku - založenom na vnútornom presvedčení súdu premietnutého do myšlienkových úvah vyjadrených v písomnom vyhotovení odsudzujúceho rozsudku a na starostlivom uvážení okolností prípadu tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne (primerane R 68/2008). Opak by mohol platiť v prípade, ak by príslušný súd vinu obvineného konštatoval len na podklade zovšeobecňujúceho konštatovania bez odkazu na konkrétne výsledky vykonaného dokazovania a odôvodnenia všetkých skutočností rozhodujúcich pre trestnú vec, ktorá je predmetom dovolacieho prieskumu najvyšším súdom (obdobne I. ÚS 712/2014), k čomu však v tomto prípade nedošlo.

Reagujúc na konkrétne námietky dovolateľa najvyšší súd dáva do pozornosti, že krajský súd sa v súvislosti s podradením skutkovej vety pod konkrétnu skutkovú podstatu podľa osobitnej časti Trestného zákona zjavne zaoberal všetkými relevantnými okolnosťami podmieňujúcimi naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že krajský súd mal po zohľadnení postoja obvineného za preukázané, že odkazy citované v skutkovej vete obvinený napísal (porovnaj str. 5 rozsudku odvolacieho súdu). Rovnako najvyšší súd poukazuje aj na nadväzujúcu časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd obsah napísaných odkazov hodnotí, pričom zohľadňujúc aj skutočnosti vyplývajúce z výpovede poškodeného prichádza z pohľadu dovolacieho konania k udržateľnému záveru, že zistený skutok zrkadlený v skutkovej vete napadnutého rozsudku je potrebné podradiť pod skutkovú podstatu trestného činu nebezpečného vyhrážania (porovnaj opätovne str. 5 rozsudku odvolacieho súdu).

S poukazom na uvedené najvyšší súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu za dostatočné, keďže je zrejmé, že napadnutý rozsudok, aj keď stručne, avšak zároveň jasne a zrozumiteľne uvádza konkrétne dôvody, pre ktoré skutkovú vetu rozsudku súdu prvého stupňa čiastočne upravil a konanie obvineného a jeho následok podradil pod skutkovú podstatu trestného činu nebezpečného vyhrážania.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania, dovolací súd pripúšťa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa o tomto obligatórnom znaku skutkovej podstaty označeného trestného činu výslovne (explicitne) nezmiňuje. Na druhej strane nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že v dvojnásťstannom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Čo sa týka skutkových zistení, na jednotu rozhodnutí súdu prvého stupňa a druhého stupňa z hľadiska ich odôvodnenia nemá v predloženej veci dopad ani to, že odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v plnom rozsahu. Je tomu tak z dôvodu, že odvolací súd v trestnej veci dovolateľa zrušil rozsudok súdu prvého stupňa len z dôvodu, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku), a teda nie z dôvodu, že identifikoval nejasnosť alebo neúplnosť skutkových zistení (§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku), resp. že by mal pochybnosti o správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa (§ 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku).

Najvyšší súd z vyššie uvedených dôvodov nahliadol aj do odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré tvorí s napadnutým rozsudkom krajského súdu v nedotknutej časti vymedzenia skutkových zistení jednotu, a konštatuje, že je zjavné, že súd prvého stupňa na str. 4 odôvodnenia dal obvinenému odpoveď, na základe akých skutkových okolností považoval konanie obvineného za mienené vážne (nie

žartom), čím vo svojej podstate vyjadril, že obvinený konal spôsobom popísaným v skutkovej vete úmyselne. Predmetné skutkové konštatovanie súdu prvého stupňa považuje najvyšší súd z hľadiska odôvodnenia naplnenia subjektívnej stránky trestného činu nebezpečného vyhrážania v intenciách predloženej veci za dostatočné, keďže subjektívna stránka menovaného trestného činu si vyžaduje úmyselné zavinenie, ktoré sa navonok prejavuje práve tým, že vyhrážka je zo strany páchatel'a mienená vážne. Na trestnosť činu pritom nie je potrebné, aby mal páchatel' úmysel vyhrážku naplniť, ale plne postačuje úmysel z hľadiska jej vyslovenia, a teda že páchatel' chce vzbudiť u poškodeného dôvodnú obavu z naplnenia vyslovene (v tomto prípade napísanej) vyhrážky, resp. vie, že môže u poškodeného vzbudiť obavu z naplnenia tejto vyhrážky a s takýmto následkom je uzročený (porovnaj Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár. II. diel. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2011. § 360.).

Obvinený ďalej namietal, že mu odvolací súd nedal odpoveď na ním prezentovanú námietku, že jeho konanie malo byť právne kvalifikované ako priestupok. Najvyšší súd zdôrazňuje, že z obsahu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že odvolací súd sa podrobne zaoberal intenzitou protiprávneho konania obvineného, pričom pri jej hodnotení prihliadal predovšetkým na preukázanú intenzitu obavy poškodeného z naplnenia vyhrážky. Po preskúmaní tejto intenzity, dospel k záveru, ktorý následne aj zhmotnil do odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom vo svojej podstate vyjadril presvedčenie, že preukázaný čin obvineného nemožno právne kvalifikovať ako zločin vydierania, ale ako prečin nebezpečného vyhrážania (porovnaj str. 5 napadnutého rozsudku). Z takéhoto záveru podľa najvyššieho súdu dostatočne vyplýva, že odvolací súd nepovažoval závažnosť zisteného činu za nepatrnú (§ 10 ods. 2 Trestného zákona), a teda takú, ktorá by odôvodňovala právnu kvalifikáciu skutku len ako priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“).

Napokon čo sa týka námietky obvineného ohľadne nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k výroku o podmienčnom odklade výkonu trestu odňatia s uložením probačného dohľadu počas skúšobnej doby, najvyšší súd dáva za pravdu dovolateľovi, že odvolací súd, ako ani súd prvého stupňa výslovne neuviedli, z akých dôvodov pristúpili k uloženiu menovaného druhu trestu. Na druhej strane však nemožno v tejto súvislosti opomenúť, resp. ignorovať, že konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach skutkovo ustálili, že obvinený konal v čase spáchania skutkov ovplyvnený svojou chorobou - hypomániou (porovnaj str. 4 rozsudku súdu prvého stupňa).

S prihliadnutím na uvedené je zrejmé, že dôvodom podmienčného odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom počas skúšobnej doby a s tým súvisiacim dôvodom uloženia v rozsudku uvedených povinností bola práve potreba zamedzenia nepriaznivého vplyvu identifikovanej choroby na správanie obvineného budúcnosti. Z týchto dôvodov identifikované pochybenie súdov nižších stupňov spočívajúce vo výslovnom neodôvodnení tejto časti výroku o treste napadnutého rozsudku v rozpore s poslednou vetou § 168 ods. 1 Trestného poriadku v predloženej trestnej veci nespôsobuje porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, keďže aj bez takéhoto odôvodnenia možno napadnuté rozhodnutia považovať ako celok za odôvodnené, resp. preskúmateľné.

Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené uzatvára, že z napadnutých rozhodnutí súdov nižších stupňov možno vyvodiť odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky namiatané obvineným, a preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa možno považovať za preskúmateľný, resp. dostatočne odôvodnený. Na rozdiel od dovolateľ'a preto najvyšší súd zastáva názor, že k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nedošlo.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie posúdenie trestnosti činu a tiež uloženie trestu v rozpore s § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižších stupňov, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Za skutkové námietky sa považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšieho stupňa. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúvanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

V dovolacom konaní iniciovanom obvineným niet právne významného priestoru pre ďalšiu obhajobnú argumentáciu charakteru typického pre konanie pred súdom prvého stupňa, resp. pre odvolacie konanie. Najvyšší súd po nahliadnutí do podaného dovolania konštatuje, že obvinený síce formálne namieta právne posúdenie skutku ako prečinu nebezpečného vyhrážania, avšak nesprávne právne posúdenie zisteného skutku sa snaží v prevažnej časti dovolania odôvodniť prostredníctvom spochybnenia správnosti zisteného skutkového stavu súdmi nižších stupňov a tiež spochybnením nimi vykonaného hodnotenia dôkazov.

Najvyšší súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti námietky dovolateľa, podľa ktorých s poukazom na obsah výpovedí obvineného, poškodeného, svedkyne V., svedkyne G. a svedkyne P. M. nemožno konštatovať, že by zo strany obvineného došlo k odovzdaniu vyhrážok takej intenzity (kvality), ktoré by vzbudili dôvodnú obavu o život, zdravie alebo majetok iného. Dovolací súd zastáva názor, že na podklade takto formulovaných námietok je vylúčený prieskum správnosti právnej kvalifikácie skutku v dovolacom konaní, keďže najvyšší súd v dovolacom konaní nemôže dopĺňať, resp. „reinterpretovať“ alebo „modifikovať“ hodnotenie dôkazov a skutkový stav zistený súdmi nižších stupňov a na podklade takejto modifikácie skutkového stavu následne opätovne posudzovať správnosť právnej kvalifikácie skutku.

Aj napriek tomu, že je zjavné, že konečným zámerom obvineného prostredníctvom uvedených námietok je spochybnenie právnej kvalifikácie zisteného skutku, spôsob akým sa dovolateľ snaží docieľiť prehodnotenie právneho posúdenia skutku (cez iné hodnotenie dôkazov) je v dovolacom konaní neprijateľný, nakoľko dovolací súd môže konštatovať nesprávne právne posúdenie skutku iba na podklade súdmi nižších stupňov prijatých skutkových záverov, ktorých správnosť a úplnosť nemôže v dovolacom konaní skúmať, resp. meniť [porovnaj § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku časť vety za bodkočiarkou].

S poukazom na vyššie uvedené je potom logickým následkom, ak najvyšší súd dovolacie námietky - ktoré smerujú primárne k spochybneniu správnosti a úplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov a až sekundárne (následne) k spochybneniu správnosti právneho posúdenia v dovolacom konaní modifikovaného skutku - označí v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Navyiac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Pre dovolací súd je v konaní o dovolaní kľúčovým ustálenie skutku v skutkovej vete rozsudku odvolacieho súdu, pričom v intenciách predloženej veci najvyšší súd (viazaný zákonom upraveným rozsahom dovolacieho prieskumu v prípade dovolania podaného obvineným) uvádza, že nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutkovému stavu opísanému v skutkovej vete napadnutého rozsudku odvolacieho súdu plne zodpovedá použitá právna kvalifikácia (§ 360 ods. 1 Trestného zákona). Z obsahu dovolania podľa dovolacieho súdu možno zistiť len jedinú námietku, ktorou dovolateľ v súlade s označeným dovolacím dôvodom spochybnil právne posúdenie zisteného skutku bez toho, aby predtým vyžadoval od dovolacieho súdu prehodnotenie skutkových zistení. Touto námietkou je námietka obvineného smerujúca k spochybneniu právneho záveru krajského súdu, podľa ktorého je skutok popísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku trestným činom a nie priestupkom podľa zákona o priestupkoch. Predmetnou námietkou obvinený podľa najvyššieho súdu spochybňuje zistenú závažnosť skutku popísaného v skutkovej vete, ktorú krajský súd na rozdiel od neho posúdil ako vyššiu než nepatrnú (§ 10 ods. 2 Trestného zákona).

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu, je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

Na posúdenie závažnosti určitého protispoločenského konania majú vplyv a závažnosť prečinu určujú nasledovné skutočnosti:

- a) spôsob vykonania činu a jeho následky,
- b) okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a prit'azujúce okolnosti - § 36 a § 37 Trestného zákona),
- c) miera zavinenia a pohnútky páchatel'a.

Kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu, sa týkajú konania a následku (test objektívnej stránky) a miery zavinenia v prípade pohnútky (t. j. subjektívnej stránky) a sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane,

ale v ich súhrne bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Závažnosť niektorého protispoločenského konania býva spravidla deliacou čiarou medzi trestným činom a priestupkom.

V súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 121/2014, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2014, platí v súvislosti s prieskumom správnosti (ne)uplatnenia materiálneho korektívu v dovolacom konaní nasledovné: „Dovolací súd môže pri posudzovaní dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Tr. zák.) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/. časť vety za bodkočiarkou Tr. por.).“

Berúc do úvahy citované rozhodnutie, najvyšší súd v predloženej trestnej veci pristúpil k dovolateľom vyžadovanému prieskumu správnosti záveru krajského súdu o nenaplnení materiálneho korektívu, pričom opierajúc sa o dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov, resp. o ich hodnotenie konštatuje, že rovnako ako odvolací súd vyhodnotil závažnosť činu obvineného ako vyššiu než nepatrnú. S nastoleným názorom obvineného, že skutok vymedzený v skutkovej vete napadnutého rozsudku krajského súdu nie je trestným činom, a že tento skutok mal byť po rozhodnutí o postúpení veci podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku prejednaný iným orgánom ako priestupok podľa zákona o priestupkoch, sa dovolací súd nemohol stotožniť z nasledovných dôvodov.

Z hľadiska možnosti uplatnenia materiálneho korektívu v prípade obvineného je potrebné podľa najvyššieho súdu zohľadniť najmä spôsob vykonania činu, z ktorého vyplýva, že obvinený konal voči poškodenému spôsobom naplňajúcim všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania popísané v osobitnej časti Trestného zákona opakovane (konkrétne dvakrát). Podľa právnej teórie pritom platí, že kým ojedinelý skutok páchatel'a, pokiaľ nie je sám osebe podstatne závažný, by mal byť skôr posúdený ako priestupok, opakovaný čin páchatel'a by mal byť skôr posúdený ako trestný čin (porovnaj Strémy, T., Remeta, R., Kurilovská, L. a kol. Trestný zákon. Praktický komentár. 1. vydanie. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2025. § 360. alebo Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár. II. diel. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2011. § 360.).

Pokiaľ ide o namietanú intenzitu následku konania obvineného vo vzťahu k poškodenému, najvyšší súd má za to, že ani miera preukázanej obavy poškodeného neodôvodňuje iný záver, ako ten, že obvinený spáchal trestný čin. V kontexte trestného činu nebezpečného vyhrážania sa dôvodnou obavou sa rozumie vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým sa vyhráža. Nie je potrebné, aby takáto obava skutočne vznikla, stačí možnosť vzniku takejto dôvodnej obavy, t. j. ide o ohrozovací trestný čin. Zo skutkových záverov súdov nižších stupňov, ktorými je dovolací súd v tomto konaní viazaný, vyplýva, že u poškodeného v dôsledku opakovaného konania obvineného vznikla dôvodná obava zo závažného poškodenia jeho podnikania (str. 4 rozsudku súdu prvého stupňa), a teda nedošlo len ku vzniku ohrozenia, ale aj k vzniku poruchy na záujme chránenom Trestným zákonom. Táto skutočnosť nad rámec kritérií podmieňujúcich trestnú zodpovednosť pri ohrozovacom trestnom čine determinuje závažnosť následku spôsobeného opakovaným konaním obvineného.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd potom zastáva názor, že ani zistené poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. c), písm. j) Trestného zákona (okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný), ako ani miera zavinenia obvineného, resp. ním deklarovaná pohnútko neznižujú závažnosť jeho činu na nepatrnú úroveň, na základe ktorej by po aplikácii materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona prichádzalo do úvahy právne posúdenie skutku vymedzeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku ako priestupku podľa zákona o priestupkoch.

Zohľadniac všetky skutočnosti uvedené v odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd uzatvára, že nezistil naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku (ani iných), a preto dovolanie obvineného V.. Z. F.Ň. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.